

er det Rottingstraf, er det Krumslutningsstraf, er det alle de forsvarede, sødelige Straffe, der foreslaas affkaffede, uden at der sættes nogen anden egentlig kortvarig, sødelig Straf i Stedet. Jeg gjør opmærksom paa, hvorledes det saaledes er gaaet i en enkelt bestemt Retning; men jeg maa samtidig gjøre opmærksom paa, at der ved Siden af dette er løbet en anden Strøm, nemlig den, at i samme Tidperiode ere vi gaaede fra en længere Tjenestetid til en kortere, fra en større Tjenesteyrke under Zanerne til en mindre, fra et større Antal faste, veluddannede Befalingsmænd til et mindre Antal af saadanne. Disse Omstændigheder maa, mine Herrer, tages med i Betragtning, naar man vil dømmе om Sagen, ikke alene fra et rent theoretisk Papirstandpunkt, ikke alene om, hvorledes Lovforslaget ser ud, naar det staar trykt, men, naar man vil dømmе derom fra det Standpunkt, hvorpaa det kommer an, nemlig at se, hvorledes det vil gaa, naar Lovforslaget bringes ud i Livet. Jeg tror, at efter den almindelige Dom vil det af den høitærede Krigsminister forelagte Lovforslag derfor blive anset for at være meget mildt. Et andet Spørgsmaal er det, om det virkelig er i Humanitetens Interesse, at det vil komme til at vise sine Virkninger, og om det derfor ogsaa virkelig vil være i Individernes velforsaaede Interesse. Jeg maa i den Henseende gjøre opmærksom paa, at det ikke nytter alene at vende Blikket paa Alt, hvad der forsvinder af Straffemidler, thi, naar man vil selv se Sagen fra Individernes Standpunkt, maa man ogsaa se paa, hvad der kommer i Stedet for det, som forsvinder; og jeg for mit Vedkommende anser det for meget tvivlsomt, om det er i Humanitetens sande Interesse at virke hen til en Tilstand, hvorunder Lughusstraf og Bånd- og Brødsstraf komme til i et ganske andet Forhold at gribe ind for de 22aariges Vedkommende, end vi nogensinde før har havt Begreb om. Ligeoverfor Disciplinen i Hæren, ser jeg, at den høitærede Minister jo ingenlunde have været uden Betænkelse; dette fremgaar jo noksom af de Ytringer, som ere komne frem fra hans Side i Anmærkningerne til Lovforslaget. Jeg kan for mit Vedkommende tilfulde forstaa og dele de Betæneligheder, som den høitærede Minister har; og jeg behøver vistnok mindre ligeoverfor den høitærede Minister at optage dette Punkt som en Gjenstand for Diskussion; thi Folkethingstidenden for det Nar, da Straffelovudkastet sidst var under Forhandling — om jeg ikke tager meget fejl, er det Sp. 7304—16 — indeholder Udtalelser fra den høitærede Minister, som jeg i det Væsentlige vil kunne tiltræde, og som netop bestemt paavise, hvorlunde det ikke gaar an af Hensyn til de Dplysninger, man har fra enkelte fremmede Hæere, saaledes fra Frankrig og Sverrig, at slutte ubetinget, at det er tilladeligt at overføre de vis nogle af de Bestemmelser, som gjælde for disse. Den ærede Ministers Stand-

punkt var dengang det, at han endog bekjæmpe et Ændringsforslag, som efter min Opfattelse dog i det Mindste indeholdt det Væsentligste af det, hvorpaa det kommer an; thi om man end maatte ønske, at Forslaget med Hensyn til Redaktionen havde kunnet faae en noget anden Form, saa indeholdt det dog en Bemyndigelse til at anvende i det Mindste en kortvarig sødelig Straf under Feltforhold, Leirforhold, Tropicamlingsforhold og ligeoverfor Menige, som forud vare blevne straffede 2 Gange. Den ærede Minister saae sig imidlertid dengang ikke i Stand til at gaa ind paa dette Ændringsforslag. Han udtalte dengang, at han gjorde Rede for det Standpunkt, hvorpaa han stod, og hvorpaa han efter sin bedste Overbevisning ansaa sig forpligtet til vedblivende at staa. Naar nu den høitærede Minister forelægger et Lovforslag, der ikke alene gaar saa vidt som det Forslag, han sidste Gang bekjæmpe, men som paa dette Punkt endog gaar videre, saa har jeg en saa ubetinget Tiltro til den høitærede Ministers alvorlige Betragtning af dette som af alle de militære Forhold, at jeg kun kan sige, at jeg tilfulde respekterer, at den høitærede Minister, naar han efter foran yede Overvejelser er kommen til en anden Anskuelse om, hvad der er det Rette, da kommer til Thinget og udtaler det aabent og ligefremt, uden at bryde sig om, at han tidligere har staaet paa en andet Standpunkt. Jeg kan kun i høieste Grad respektere det; men hvad jeg beklager, er, at jeg ikke ved de Dplysninger, han har givet os om Grunden til, at han har forandret sit Standpunkt, har kunnet følge ham. Jeg beklager, at jeg ikke har kunnet blive overbevist om, at hans nye Standpunkt er det rette, og jeg har derfor paa dette Punkt ikke været i Stand til at følge den høitærede Minister. Hvad er det nemlig for Grunde, som den høitærede Minister anfører for det Forslag, han fremlægger? Det er for det Første Hensynet til, at der efter den Tid, nemlig i 1872, er blevet udgivet en ny militær Straffelov for det tydske Rige. Jeg skal nu vilig erkjende, at jeg vilde kunne følge den høitærede Minister, naar han foreslog den tydske Straffelov indført for vor Hær, under Forudsætning af, at han ogsaa var i Stand til at omdanne vore Hærforhold efter det tilsvarende tydske Mønster. I saa Fald vilde det nemlig være fuldkommen naturligt. Men anderledes stiller det sig, naar man kender Forskjellighederne i de to Hæere, hvoraf den ene har en lang Tjenestetid, den anden en meget kort, hvoraf den ene har samtlige sine Tropper indbragne under et gennemført Kaserneystem, medens den anden i flere mindre Garnisoner har en stor Del af Tropperne indkvarterede paa Bærtshuse og Skjenkestuer, hvoraf den ene har et stort Antal faste, byggede Befalingsmænd, medens de i den anden Hær ere reducerede til et Minimum, og naar der overhovedet som i den tydske Hær er en Styrtelse af Kommandoforholdene og en Styrtelse af